

ner, der befinder sig her i landet. Udbyderens pligt til at »sikre« direkte adgang til gateway-stationen kan i praksis forudsætte accept af og samarbejde med ejeren af gateway-stationen, dvs. at der indgås en aftale mellem udbyderen og ejeren af gateway-stationen. Det vil være en konsekvens af udbyderens pligt til at »sikre« direkte adgang, at udbydere, der ikke har en sådan direkte adgang til gateway-stationer, ikke vil kunne tilbyde de pågældende teletjenester her i landet. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis gateway-stationens ejer ikke vil tillade en sådan direkte adgang.

Om den foreslåede bestemmelse henvises til lovforslågets § 4, nr. 2 (den foreslåede § 15, stk. 1, nr. 4).

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke omfatter tilfælde, hvor gateway-stationen befinder sig i et land uden for EU. Da EU-retshjælpskonventionen ikke regulerer sådanne tilfælde, har Justitsministeriet efter drøftelse med Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling af konkurrencemæssige årsager ikke fundet på nuværende tidspunkt at burde stille tilsvarende krav i disse situationer. I det omfang teletjenesten udbydes via fysiske installationer her i landet (centraler), følger det af den foreslåede § 15, stk. 1, nr. 1, at disse skal være indrettet således, at politiet kan få adgang til at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden, jf. retsplejelovens kapitel 71. I andre tilfælde kan dansk politi være nødt til at sende en retsanmodning til det land, hvor gateway-stationen er beliggende, eller til et andet land, der råder over en fjerntilslutning/fjernbetjening.

Det forudsættes, at den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, nr. 4, på et senere tidspunkt vil kunne udvides til også at omfatte tilfælde, hvor gateway-stationen befinder sig uden for EU, hvis der i praksis måtte opstå et sådant behov af hensyn til efterforskningen af kriminalitet her i landet.

For så vidt angår de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 1, nr. 3 og 4, bemærkes, at bestemmelserne pålægger udbydere af telenet eller teletjenester visse pligter, jf. ovenfor. Overholdelsen af § 15, stk. 1, er underlagt Telestyrelsens tilsyn, jf. lovens § 22, stk. 2, nr. 1. Konstateres det, at en udbyder ikke overholder § 15, vil Telestyrelsen kunne udstede påbud om overholdelsen af bestemmelsen, jf. lovens § 23, stk. 1 og 2. Påbudet vil i sidste ende kunne følges op af tvangsbøder, jf. lovens § 111, stk. 1. Telestyrelsens afgørelser vedrørende overholdelsen af § 15, stk. 1, kan indbringes for Teleklagenævnet, der er beskrevet i lovens kapitel 99. Telenævnets afgørelser kan indbringes for landsretten.

3.3.5. Aflytning af telekommunikation uden teknisk assistance fra en anden medlemsstat (artikel 20)

3.3.5.1. Konventionens bestemmelse

Artikel 20 vedrører ikke som sådan en retshjælpsituation, idet bestemmelsen tværtimod omhandler tilfælde, hvor en medlemsstat teknisk er i stand til at foretage aflytning af en telekommunikationsadresse (som led i strafferetlig efterforskning) på en anden medlemsstats område uden nogen form for assistance fra denne medlemsstat. En sådan situation kan opstå på forskellige måder.

Der kan f.eks. være tale om en person, der befinder sig på en anden medlemsstats område, men hvor telekommunikationen foregår via mobiltelefonnettet på den aflyttende medlemsstats område. Dette kan f.eks. være en konsekvens af, at en person, der benytter en mobiltelefon, befinder sig i et grænseområde, således at personen befinder sig på en medlemsstats område, men benytter mobiltelefonnettet på en anden medlemsstats område.

Der kan endvidere være tale om en medlemsstat, der ønsker at foretage aflytning af telekommunikation foretaget af en person, der befinder sig på en anden medlemsstats område, men hvor der er tale om satellitbaseret telekommunikation, der foregår via en gateway-station på den aflyttende medlemsstats område. I en sådan situation har den aflyttende medlemsstat mulighed for – gennem gateway-stationen – at foretage aflytning af en person, uanset hvor den pågældende befinder sig i satellittens dækningsområde.

Artikel 20 indfører en underretningspligt m.v. for den aflyttende medlemsstat i sådanne situationer. Bestemmelsen skal navnlig ses i lyset af, at medlemsstater, på hvis område en gateway-station er beliggende, uden en sådan regulering ville have en potentielt meget vidtrækkende mulighed for at foretage aflytning af personer, som befinder sig på andre medlemsstats områder.

I stk. 1 fastlægges artiklens anvendelsesområde. Det følger af bestemmelsen, at artikel 20 gælder for aflytning, som er beordret eller godkendt af den kompetente myndighed i en medlemsstat som led i en strafferetlig efterforskning, der er kendetegnet ved at være foranlediget af en specifik strafbar handling, herunder forsøg, for så vidt forsøg er strafbart ifølge national ret, med det formål at identificere, pågribe, sigte, retsforfølge eller dømme gerningsmændene. Denne præcisering af bestemmelsens anvendelsesområde til at omfatte strafferetlig efterforskning med visse nærmere angivne kendetegn er særegen for artikel 20, og har ingen implikationer for de øvrige bestemmelser i konventionen.